

bilo je na zvoniku sv. Marka tri popoldne. Posloviti sem se moral tedaj od domoljubnega gosp. župnika in njegovih ljubeznjivih učencev, da hitim po najbližnji poti v stanovanje gosp. profesorja M., kjer sem bil grajan od ljubeznjive gospice Š. zaradi svoje zamude, pa kmali odvezan svojega pregreška in vzet v prijazno družbico, ki je romala v Maksimir, dalje po svetu sloveči perivoj.

Šli smo iz zgornje Ilice čez Jelačičev trg memo stolne cerkve poleg tako imenovanega „potoka“ neke male vmazane vodice, obrobljene na obeh straneh s temu neprijetnemu kraju primernimi poslopji, delajočimi mnogo temnih, pa zelo obljudenih ozkih ulic. Zapustili smo posebno zaradi moje osebe po tej poti mesto, da vidim, kakor je gosp. profesor rekel, tudi „Kehrseite“ stolnega mesta trojedine kraljevine, ktera je, kakor sem pozneje izvedel, „citta vecchia“ v Zagrebu.

V Maksimir peljete dve poti: to je glavna, s topolovim drevoredom zasajena cesta, pa druga manjša s kostanjevim drevoredom zarasena, bolj za pešee pripravna, dasiravno nekoliko daljša pot memo glavne ceste. Tudi mi smo dospevši po stranskih stezah do kostanjevega drevoreda to drugo pot izvolili, da se ognemo obilnemu prahu na veliki cesti. Trajalo je male pol ure, in bili smo na cilju ali prav za prav na pričetku svojega potovanja, kajti velikanski, več ur v okrogu obsegajoči perivoj potrebuje, kakor sem že enkrat omenil, le bolj za površni pregled dobrih treh ur hodá. Ker je bilo že tri četrt na štiri in ker smo hotli zvečer še v kazališče iti, nežnji spol pa že zaradi svoje okorne obleke za naglo hojo ni vstvarjen, razdelili smo se v dve krdele: ostali so gospá, gospica in deca v bližini pri vhodu ležeče gostivne, gospod profesor pa in jaz podala sva se nemudoma, na prelepo, toda dolgo, na levi strani „belvedera“ ležečo pot. Na peš poti proti „lovački koči“ je perivoj bolj z mladim lesom enolično zarasen, le sèm ter tje stoji kak debel hrast vmes. Cela pot je jako snažna z drobnim peskom posuta in skoz in skoz ravna, senčnata noter do zverinjaka, kjer nenadoma zagledaš cele trume brzonogih srn in belih jelenov na malem v sredi ograje stoječem, tù pa tam zarasenem holmu se pasti; mali, skoz zverinjak se zvijajoči, plahim živalicam čisto vodo donašajoči potok pa mirno šumljaje jako povzdiguje to čarobno sliko. Nekoliko korakov od tod stoji na malem griču „lovačka koča“ jako prijetno sezidana v švajcarskem skladu. Okoli kuče bilo je vse polno ko sneg bele vsakovrstne perutnine, domačih zajcev itd. Odloženo je tako, da je beli zarod perutnine in drugih domačih žival lastnina svetlega škofa in ostane tù, — kar pa je živalice, druge, ne bele barve, je lovčeva. Neka črna baba sprejela naji je na pragu „lovačke kuče“ stoječa in naji molče v zgornje nadstropje peljala. Tù stopila sva v krasno, z likanim hrastovim lesom od stropa do tal vloženo sobano s pomoli, od kodar vživa okó na tri strani perivoja prelep razgled. Okna sobane ozaljšane so z umetalnimi steklenimi slikarijami; pohištvo pa je po starinarskem okusu jako lepo izdelano; na postranskih mizah stojé one, iz Delaros-ovih in drugih viteških romanov dobro znane velikanske, več kakor tri bokale držeče čaše. Ostal bi bil rad še dalje na tem prekrasnem kraju, pa bežeči čas ostro naji opominjeval je k nadaljevanju najinega potovanja. Podarila sva pred odhodom mal darek črnemu ženskemu cerberu in hajd naprej koračiva proti „mirni kolibi.“ (Dal. prih.)

Dopisi.

Iz Zagreba 12. nov. Naše pevsko društvo „Kolo“ napravilo bo 16. dne t. m. svečani koncert v spomin

svojega dveletnega obstanka. Evo program njegov: 1. Proslov. 2. Slavjan, hrvaški zbor od E. Vaškovića. 3. Romanca v H-dur iz Tria za gosle, violončel in glasovir od Šk. Feske-a. 4. Kalendár a ne farár, slovaški zbor od Th. Bradsky-a. 5. Deklamacija. 6. a) Plač za dragom, hrv. pesem od F. Livadovića, b) Popotnik, slovenska narodna pesem. 7. Andante con moto v B-dur iz kvarteta za gosle, violo, violončel in glasovir od Š. Feske-a. 8. Kdo je mar? Veliki slovenski zbor od dr. Benj. Ipavca. Ker smo čuli že toliko hvale o Ipavčevem zboru, nam je vrlo na radost, da nam ga zapoje „Kolo“. — Druga Vam zanimiva novica gotovo je ta, da gospodičina Sch-f, ki je v čitavnici ljubljanski Vas večkrat z lepim petjem razveseljevala, je ponudbo odborovo sprejela in narodnemu gledišču pod imenom gospodičine Milanove pristopila, kjer igra v operetah. „Naše gore list“ piše o nji tako-le: „Ko nas je prošle sesone tako iznenada zapustila gospodičina Traveničeva, bali smo se, da ne bomo tako lahko nadomestili te zgube; al odboru je prav po sreči šlo, da nam je dobil novo pevačico gdni. Milanovo, ktere akviziciji je občinstvo izrazilo svoje zadovoljstvo v operetah „Svatba kot svjetiljkah“ in „Suprug pred vratih.“ Menda se ne motimo, ako prerokujemo gdni. Milanovi sjajno prihodnost na glediščinem polji, ker ima vse lastnosti za predmet, ki si ga je izvolila. — Ker pišemo o gledišču (kazališču) zagrebskem, naj posnamemo še iz oglasa upravljajočega odbora, da je oskrbel 7 novih iger jako zanimivih in da se nadja, da Zagrebčanje si probudijo iz svoje momentane letargije in pridno obiskujejo gledišče. — „Domobran“ je v saboto prinesel novico, da vsak vlak donaša sedaj v Zagreb cele čete Slovencev, oboroženih s pilami (žagami) in sekirami, da grejo kakor z vojsko nad gozde. To je napotilo malo skupščino zagrebske županije, da je opomnila vse okrajne gosposke, naj pazijo, da se ne ravná zoper zakon gozdni, kadar se les seče.

V Mariboru dne 13. listopada. — s — Brali smo te dni v časnikih, da državno ministerstvo ni potrdilo predloga, naj bi se v prvem razredu tukajšnje gimnazije, ako je razdeljen v paralelke, Slovenci v verskem nauku učili posebej in to v maternem jeziku; reklo se je, da dijaki prve šole so pre v nemškem jeziku do tega izurjeni, da pri dobri metodi (?) umejo tudi nemški poduk, sicer pa ni zabranjeno niti v veronauku niti v kteremkoli predmetu posameznim učencem, kterim je treba, nemške besede sloveniti. Nekako čudno se vendar kolo vrti; nekda se je reklo, da nismo imeli knjig, a sedaj imamo knjige, in reče se, da znajo učenci toliko nemški, da se lahko učijo iz nemške knjige. Ako Slovenca prav poznamo, on Boga moli, kakor so ga mati naučili v maternem jeziku najlepše in najboljše, in čut pobožnosti kakor čut ljubezni do matere in maternega jezika biva v srcu in se sadi v srce najlepše in najboljše v materinščini, nikakor pa s tujim jezikom, kterega usta govori, do srca pa ne sega. Imenovani predlog gospoda verskega učitelja Dr. Žagerja je bil čisto ponižen, kajti dr. Žager ni predložil, naj bi se sploh učil veronauk za Slovence, kteri so na mariborski gimnazii v večini, posebej v slovenskem jeziku, ampak le takrat, kadar ločenje slovenskih in nemških učencev nečini nobenih stroškov. Kadar so namreč paralelke, se itak v vsaki pralelki posebej uči in po takem bi se lahko veronauk v edni paralelki učil v nemškem, v eni pa v slovenskem jeziku. Če se tedaj kaj takega ni dovolilo, imamo pač še dolgo pot do ravnopravnosti! Gosp. dr. Tomana pa, ako ide v državni zbor, prav lepo prosimo, naj teh vrstic ne prezre.

Iz Celovca 13. nov. — Kakor je bilo v poletnem času tiho v naši čitavnici, tako se zdaj vse živo giblje.

Vsaki večer se nas shaja lepa množica tū, kjer zabljamo, da smo v nemškem Celovcu. Posebno živo je bilo pri besedi 30. oktobra, ki se je bila posebno na čast odhoda občespoštovanega gosp. Gj. Veselinovića vredila. Vedno se bo čitavnica milo spominjala preveselih večerov, ki nam jih je on napravil s svojim krasnim petjem narodnih pesem. Bil je gospod Veselinović eden prvih možakov, ki se je trudil za ustanovljenje národnega našega doma. Bog ga živi! — Pri omenjeni „besedi“ smo vidili tudi tukaj vprvič enega „Sokola“; vse ga je gledalo v njegovi lični obleki, in mnogo glasov se je čulo, da bi se kadaj še več „Sokolovcev“ vidilo v Celovcu. 20. dne t. m. imamo zopet besedo z plesom. Zevčev.

Iz Železne Kaple na Koroškem 10. okt. O. D. v Rm. — Naj tudi o naši letini kaj malega povem. Naši gorjanci, to je, kmetje po viših hribih, so še le do 15. dne preteklega meseca, eni še celó nezrelo žito poželi, le rži in ovsa so nekaj pridelali, malo pšenice, ječmena in ajde skoraj nič; tako, da to in uno bo marsikter kmet moral za svoje potrebe kupovati. 28. okt. smo imeli poslednji letošnji sejm; živine je bilo malo naprodaj, na trgu med kramarji je bilo pa prav živo. — Ako bi tudi letine dobre bile, bo vendar kmetijstvo zmiraj hiraló, dokler kmetje, mali in veliki, ne spoznajo tega, kar ves drug svet spozná, da je treba kmetijstva učiti se in pozvedati, kaj skušajo po svetu kmetovavci. Kako daleč pred nami so Angleži, Francozi, Nemci in drugi narodi v kmetijstvu, v živinoreji itd. — pa zakaj? zato ker beró bukve in časnike in posnemajo, kar je dobrega. Pri nas pa se ne manjka slamnatih glav, ki se norca delajo iz tega, kar je drugod po svetu živa potreba, — ki obrekujejo človeka, kdor gospodarske „Novice“ in druge gospodarske bukve bere, češ, da „ni za pavra, da bi v papir gledal in pa študiral; paver naj se svojega grunta ahta.“ V zabiti svoji nevednosti mislijo, da jim ni treba več znati, kar je Adam znal v kmetijstvu in Eva v sadjoreji; sicer pa v gostivnici pri bokalu besedujejo čez slabe čase in da jim ni več živeti!

Iz Dan pri Sežani 10. nov. M. Pirj. *) — Pri nas na Krasu je letos za vse sploh le srednja letina; pa vendar repe, ajde in grozdja smo, hvala Bogu, še vendar več dobili, kakor smo en čas mislili. Tudi v bližnjih okolicah Trsta, kjer so že več let skorej zastonj zemljo obdelovali, imajo letos svoj trud dosti dobro povrnjen; zemlja jim je rodila obilo turšice in tudi nekoliko grozdja.

Iz Bistrice na Notranj. 13. nov. Prihodnjo nedeljo, 20. novembra bo „beseda“ v čitavnici bistriški, h kateri se s tem vsi častiti udje vabijo. Kdaj da bodo prihodnje veselice, se bo pozneje naznanilo.

O d b o r.

Iz Ljubljane. Včeraj zjutraj so se Njih Veličanstvo cesar po železnici iz Dunaja pripeljali v Rakek, odkodar so se v knez-Windischgrätz-ove gozde podali na medvedji lov.

— Prihodnjo sredo 23. tega meseca dopoldne je letni zbor kmetijske družbe; obravnave njegove so razglašene v današnjem „Oglasniku.“ Pričakuje se to pot posebno veliko udov iz dežele, ker zlasti 5. predmet zborovih obravnave je važen za kmetijske gospodarje.

— Od strani velevažne ker vnete za slovensko stvar došla sta opravnemu odboru „Matičinemu“ dva opomina, katerih nikakor ne sme prezreti. Na prvi opo-

min, ki se tiče premalo varčnega gospodarstva, doide ob svojem času odgovor; kar pa se tiče „koledarja“, ki ga je gori omenjeni odbor sklenil za leto 1865 na svetlo dati in ki bode kmali dotiskan, nas je prosil, naj že zdaj v „Novicah“ povemo to-le: Odbor nikdar nikoli ni mislil, da bi malovažna stvar, kakor so koledarji, bila prvo Matičino slovstveno delo; izdal ga bo le kot sredstvo, da si „Matici“ pridobi več udov. Po „koledarju“ namreč bo odbor razglasil zgodovino „Maticice“ naše, pravila njene in imenik vseh udov, ki so pristopili to leto. „Koledar“ bo dober kup; vsak si ga bo lahko omislil, in tako bo „Matičine pravila“ marsikdo v roke dobil, ki bi jih sicer ne bil. Da bi se tedaj razglasila „Matica“ naša še bolj po širocem svetu, si je odbor izbral „koledarja“ Hicingerjevega za svojega pomočnika, ki se je že zdavno dobro ime pridobil po obilih in posebno praktičnih svojih dokladah. „Koledar“ bo tedaj nesel pravila „Matičine“ po svetu, pa tudi imena tistih iskrenih rodoljubov, ki so brž prvo leto stopili v kolo podpornikov slovstva domačega. Ako dodamo še, da vsi drugi sestavki, kakor zanimivi Trstenjakov spis „O imenu Maticice“, gospé Luize Pesjakove mila pesem „Matici“, izvrstna zgodovinska črtica vseh slovenskih čitavnic in „Južnega Sokola“ delajo na edini cilj in konec: národne zavesti in žrtve, smo menda s tem dostojno opravičili izdajo „koledarja.“ Nadjamo se, da misli naše tudi opraviči skušnja. Vrh tega smo si tudi v svesti, da „Matičini“ glavnici se ne bode napravila nikakoršna škoda, ker se tega, gotovo najboljšega slovenskega koledarja bode gotovo toliko razprodalo, da se izplačajo stroški njegovi. Še ena misel pa je vodila odbor pri izdaji njegovi — ta namreč, da udje precej prvo leto vsaj kaj dobijo za svojo letnino. Se vé, ako bi bili vedili takrat, kar vemo danes, ne bilo bi nas strah za to. In kaj neki posebnega je to? Čujte! g. Peter Kozler se je velikodušnega podpornika skazal in odboru veselo obljubo razodel, da daruje „Matici“ toliko iztisov svojega novega „Zemljevida“ slovenske zemlje, da vsak ud letošnjega leta prejme brez plačila en iztis. Pozneje bo rodoljubni gospod celo ploščo v last dal „Matici.“ Ako pomislimo, koliko stroškov, koliko truda (in koliko bridkih ur) je prizadjalo to delo gospodu izdatelju, in če prevdarimo v primeri z drugimi enakimi zemljevidi celó nizko ceno, po kateri se prodaja Kozlerjev zemljevid, se zdaj tudi samo po sebi reši vprašanje v 41. listu „Novic“: ali ne bi se zemljevid dobil za šole po nižani ceni. Zdaj imajo gosp. učitelji lepo priliko dobiti ga celó zastonj, ako se „Matici“ vpišejo kot udje. — Častiti naši bravci sami si lahko mislijo radost, s katero je „Matičini“ odbor sprejel gosp. P. Kozlerjevo preblogo obljubo. Slava mu!

— Ker se roparska drhal vlačí nad Ljubljano proti Kamniku in Kranju, se bote zavoljo javne varnosti žandarjem napravile na novo dve štacije: ena (3 žandarje z enim vodnikom) bode v Smedniku, druga (tudi s tolikimi žandarji) bode v Stopu v mengiški fari; — štacija kamniška pa se bo zmanjšala za dva možá. Da so žandarji pod poveljstvom okrajnih gospok koristni in potrebni deželi, to zdaj najbolj čutijo tam, kjer jih nimajo. Da pa žandar more svojo službo pri nas spolnovati kakor je treba, mora znati jezik domači, da govori z ljudmi po kmetih, izprašuje, pozveduje itd. Neverjetno je tedaj, pa vendar je tako, da nahajamo pri nas po deželi žandarje, ki ne razumejo domačega jezika in ga se vé da tudi ne znajo govoriti!

— Gosp. dr. Toman se je včeraj podal na Dunaj v državni zbor. Vsi drugi kranjski poslanci so že v saboto zunaj bili.

*) Pesmice, da morejo na dan, morajo posebno dobro olikane biti in sicer tudi po svojem obsegu zanimive. Ker vam je petje dano, le veselo pojte; saj ni treba, da bi ravno vsaka pesem iz papirja morala v natis. Vred.

— Ker imamo še govejo kugo na Kranjskem, se samo po sebi razume, da velja še prepoved, po kateri tudi na prihodnji sejm ljubljanski (v pondeljek) se ne sme pripeljati ne goveja živina ne drobnica.

— (Iz čitavnice ljubljaneke.) V nedeljo, 19. dne t. m. napravi čitavnica svojo drugo „besedo“, ktera utegne po muzikalnem in gledišnem oddelku prav mikavna biti; produciral se bo tudi naš orhester s 4 produkcijami in pa gosp. Uršič, bivši vojaški kapelmojster; končala pa se bo beseda s kratkočasno igro „Popotniki.“ Začetek je ob 7. uri zvečer. Prijazno vabi tukajšnje in unanje ude k tej veselici

O d b o r.

Novičar iz domačih in ptujih dežel.

V saboto, 12. dne tega meseca, po končani slovesni sv. maši v stolni cerkvi se je na Dunaji začel državni zbor s tem, da zbornici gosposki je nadvojvoda Rainer predstavil predsednika in podpredsednika, v zbornici poslancev je ravno to storil minister Schmerling. V zbornici gosposki je predsednik knez Karlos Auersperg pozdravil pričujoče s kratkim, v zbornici poslancev pa pl. g. Hasner z dolgim ogovorom. V pondeljek so Njih Veličanstvo cesar odprli državni zbor s slovesnim govorom, rekši, da je zdaj mogoče bilo sklicati vesoljni zbor, in da bode brž potem začel svojo delavnost ožji zbor, kteremu je pripravljeno mnogo predlogov; vesoljni zbor dobí izjemno letos prevdarek državnih dohodkov in stroškov za dve leti, to je, za leto 1865 in 1866 v pretres, zraven tega pa tudi osnovo postav, kako naj bi se uravnali zemljiščni, hišni in drugi direktni davki, in še druge finančne predloge. Stolni govor dalje upanje razodeva, da se kmali začno tudi deželni zbori na Ogerskem, Hrvaškem, in da v Galiciji bode v kratkem času mōgel do dobrega nehati obsedni čas. Stolni govor se dalje raduje, da Avstrija je v prijaznosti z vsemi velikimi evropskimi vladami in da je Avstrija s Prusijo vred tako slavno končala dansko vojsko. Dalje pravijo Njih Veličanstvo, da so ukazali ministerstvu, da se, kar največ je mogoče, dovršijo železnice, — da se vprihodnje varčno gospodari in enkrat konec stori večnemu omahovanju v denarstvu in odvrne nezgoda, da so državni stroški večji memo dohodkov. Konečno cesar svoje zaupanje razodevajo, da bode obveljalo s pomočjo državnega zbora osrečiti cesarstvo. Mnogokrat je bil govor z glasnimi slavaklici spremljan. — Zopet je novo posojilo (zajem) razpisano. C. kr. denarstveno ministerstvo pravi v razpisu od 8. t. m., da ni mōglo spečati vsega 2. maja l. l. razpisanega zajema za 70 milijonov gold. v srebru; zato hoče zdaj po tako imenovanem davkarskem zajemu (Steueranlehen) na posodo dobiti 25 milijonov gold. Imenuje se zato davkovski zajem, ker se more z obligacijami (dolžnimi pismi) tega zajema davek (1. decembra 1866, 1867, 1868 in 1869) plačevati. Izdal se bo ta zajem v obligacijah po 1000, 500 in 100 gold.; kdor želi taci obligacij kupiti, za ktere za 100 le 87 gld. plača, jih dobí v cesar. velikih deželnih kasah na Dunaji, Gradcu, Celovcu, Ljubljani, Trstu itd. do 21. dne t. m. Manjše obligacije kot po 100 gold. se ne dobijo; kdor je želi, mora podpisu 10 odstotkov (percentev) priložiti. Obligacije donajajo po 5 od 100 obresti in se bojo v 5 letih poplačale. — Povedali smo že, da v rekrutbi za prihodnje leto 1865 se bo po vsem cesarstvu nabralo 85.368 novincev, in sicer jih ima dati Avstrija doljna 3582, gornja 1800, Solnograd 367, Tirolska 1800, Beneška 9417, Trst 1226, Šlezka 1209, Česka 12.497, Moravska 4912, Galicija 12.115, Dalmacija 896, Štajar-

ska 2642, Kranjska 1222, Koroška 848, Bukovina 1170, — ostalo do 85.368 imajo dati Ogerska, Erdeljska, Hrvaška in Slavonija. — Letošnje leto se je 1616 mladenčev odkupilo vojaščine, da so plačali takso z 1200 gold. — V Galiciji je obsedni stan, ki trpi že 8 mesecev, toliko polajšan, da sodstvo pregreškov in hudodelstev — razun velike izdaje in javnega motenja miru — spada zdaj sopet civilnim uredom. — Če pogledamo, kaj se sicer zdaj po svetu godí, moramo reči, da še nikoli ni bilo tako nejasno, kaj misli vlada z vlado, kakor zdaj. Pravijo, da se prijazno bližate francozka in avstrijska vlada, in da celó ruski carevič Nikolaj dela v Turinu na to, da bi se sprijaznila avstrijska in laška vlada, in se tako prestregla pot nameram Napoleonovim. Koliko je v vsem tem resnice, kdo vé; to pa je gotovo, da še noben minister ni tako odkritosrečno govoril kakor v turinskem zboru ministerstva predsednik general Lamarmora; naravnost je rekel, da iz ust Napoleonovih vé, da edinost Italije se ne dá več preklicati; da rimsko vprašanje je sicer še temno, pa cesar Napoleon jo bo že rešil, da bo prav, in da tudi zastran Benetk bo cesar Italii pomagal. Tako odločno ni še noben lašk minister govoril pred državnim zborom, — da pa ga bo cesar Napoleon za to odkritosrečnost krepko zavrnil, je skor gotovo.

Listnica vredništva. Gosp. D. Š. na L: Hvala lepa za prevod zanimivega „zgodovinskega pregleda“, končali bomo gotovo vse v letošnjih „Novicah“; ako bode treba, priložimo četrt pōle. — Gosp. A. K. v Unterd: Prejeli in izročili M. Ako sestavek ni tak, da vrednost zgubi, ako kasneje pride, prosi vredništvo potrpljenja, ako mu ni mogoče, z vsemi spisi brž na dan. Zastran napevov Vam bo odbor M. sam odgovoril; to pa je skor gotovo, da z muzikalijami se M. ne bo mōgla vkvarjati.

Kursi na Dunaji

15. novembra 1864

v novem denarji.

Državni zajemi ali posojila.		Druge obligacije z lotrijami.	
5% obligacija od leta 1859		Kreditni lozi po g. 100 . g.	126.50
v novem dnar. po 100 g. g.	66.80	4 1/2% Tržaški lozi po 100 „	104.50
5% nar posojilo od l. 1854 „	80.40	5% Donavsko-parabrod-	
5% metalike	71.50	ski po g. 100	83.75
4 1/2% „	63.25	Knez Esterhazy. po g. 40 „	102.00
4% „	56.00	Knez Salmovi po g. 40 „	32.75
3% „	42.00	Knez Palfyovi po g. 40 „	27.50
2 1/2% „	35.50	Knez Claryovi po g. 40 „	27.25
1% „	—	Knez St. Genoisovi po g. 40 „	27.75
Obligacije zemlišn. odkupa.		Knez Windischgrätz. po g. 20 „	19.75
(po 100 gold.)		Grof Waldsteinovi po g. 20 „	18.00
5% doljno - avstrijsanske g.	90.25	Grof Keglevičevi po g. 10 „	13.00
5% ogerske	74.00	Budinski . . . po g. 40 „	27.00
5% hrvaške in slovanske „	75.25		
5% krajske, štajarske,		Denarji.	
koroške, istrijsanske „	89.00	Cesarske krone . . . . g.	16.00
Državni zajemi z lotrijami.		Cesarski cekini . . . . „	5.53
Zajem od leta 1860	95.10	Napoleondori 20 (frankov) „	9.36
„ „ „ 1860 petink. „	96.70	Souvraindori	—
„ „ „ 1839	156.00	Ruski imperiali	9.55
„ „ „ 1839 petink. „	152.50	Pruski Fridrikdori	9.85
5% narodni od leta 1854 „	89.25	Angleški souvraindori	11.80
Dohodkine oblg. iz Komo „	19.50	Louisdori (nemški)	—
		Srebro (ažijo)	15.30

Zitna cena

v Ljubljani 14. novembra 1864.

Vagán (Metzen) v novem denarji: pšenice domače 3 fl. 81. — banaške 3 fl. 81. — turšice 3 fl. 5. — soršice 3 fl. 3. — rež 2 fl. 80. — ječmena 2 fl. 63. — prosa 3 fl. 7. — ajde 3 fl. 10. — oves 1 fl. 90.

Loterijne srečke:

V Gradcu } 12. nov. 1864: 60. 55. 90. 32. 24.
na Dunaji } 23. 56. 6. 47. 83.

Prihodnje srečkanje v Gradcu in na Dunaji 23. novembra.